

АКАДЕМІЯ НАУК УРСР
ІНСТИТУТ ЕКОНОМІКИ

3868 бр

З. ШУЛЬГА

УКРАЇНСЬКЕ СЕЛЯНСТВО
НЕ БУДЕ
У ФАШИСТСЬКІЙ
НЕВОЛІ

ВИДАВНИЦТВО АКАДЕМІЇ НАУК УРСР

59

ЦІНА 1 КРБ.

V.N. Karazin Kharkiv National University

00480203

3

АКАДЕМИЯ НАУК УРСР
ИНСТИТУТ ЭКОНОМИКИ

3. МАТЕМАТИКА

У ФАШИСТСЬКОЇ
НЕ РАДЕ
УКРАЇНСЬКЕ СЕЛСЬКОГОСПОДАРСТВО

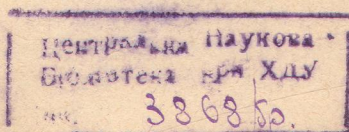
- 1) 9 (с 2) „1941-1945“
- 2) 9 (с) „1941-1945“ Зодованіе и збореніе.
- 3) 32051
- 4) 320136

ВНАВНІШНІЙ СЕКЦІЇ

АКАДЕМІЯ НАУК УРСР
ІНСТИТУТ ЕКОНОМІКИ

З. ШУЛЬГА

УКРАЇНСЬКЕ СЕЛЯНСТВО
НЕ БУДЕ У ФАШИСТСЬКІЙ
НЕВОЛІ

ВИДАВНИЦТВО АКАДЕМІЇ НАУК УРСР

1942

Редакторы—акад. К. Воблий, канд. наук Ф. Ястребов.

Підписано до друку 10.X. 1942. 2¼ друк.
арк. П—2139. Тираж 3000. Зам. № 3114.

Друкарня „Октябрьский натиск“.

Уфа.

ВСТУП

22 червня 1941 р. на нашу країну віроломно напав лютий ворог. Без будьякого попередження і без будьякого приводу з боку Радянського Уряду війська німецьких імперіалістів порушили наші кордони і вдерлись на нашу землю.

Хто вони, ці німецькі імперіалісти і чого їм треба на нашій землі? Це крупні капіталісти, банкіри і поміщики. Їм давно в очах муляє радянська влада; вони лютують при одній згадці про вільний, свободолюбивий радянський народ, про багатства радянської землі. Німецьким імперіалістам здалось, що саме тепер настав час здійснити свої мрії: знищити радянську владу і загарбати наші землі, відновити владу поміщиків, відновити царат, а весь радянський народ онімечити і перетворити в кріпаків і рабів.

Довго думали німецькі імперіалісти, як здійснити ці божевільні плани. Вони добре знали, що війна проти радянського народу буде вимагати величезних людських і матеріальних ресурсів. Вони також добре знали, що на таку війну сил самої Німеччини не вистачить. Тому до війни з Радянським Союзом німецькі імперіалісти готувались довго і дуже старанно.

Насамперед вони почали дбати про те, щоб обдурюванням або терором, а найкраще тим і тим разом, примусити німецький народ воювати проти СРСР. Але як здійснити цей намір? Старі, так звані демократичні, методи держати народні маси в своїх руках—в нових умовах явно збанкрутували. Хоч-не-хоч, а треба шукати інших засобів.

Вихід на деякий час знайшовся. Уже в перші роки після імперіалістичної війни 1914—18 р.р. у Німеччині почали виникати різні фашистські організації. Вірою і правдою, як то кажуть, фашисти служили буржуазії. Вони допомагали буржуазії жорстоко розправлятися з робітниками, селянами та передовою інтелігенцією Німеччини. Фашисти допомагали не тільки силою. Вони також виявили себе як неперевершені майстри обдурювати народ.

Готуючись до війни проти нашої країни, німецькі імперіалісти і зважили на все це. Вони на досвіді переконались,

що кращих слуг, як фашисти, не знайти. І тому, коли після великого економічного кризису (1929—1932 р. р.) німецьким імперіалістам стало особливо скрутно, вони державну владу у Німеччині самі передали німецьким фашистам, або, як їх ще звуть, гітлерівцям.

Та цих заходів, звичайно, недосить. Треба, вирішили німецькі імперіалісти, щоб проти Радянського Союзу воювало як найбільше країн. З допомогою фашистів вони почали лякати всіх більшовизмом, революцією. Були такі, що й прислухались до цього. Але більшість країн Західної Європи швидко зрозуміла, куди саме гнуть німецькі імперіалісти та які справжні їх наміри. Революція—революцією, а з давних-давен відомо, що німецькі імперіалісти мають нову думку,—завоювати цілий світ, стати панам над народами світу. І природно, настав час, коли залякування революцією та більшовизмом вже не допомагало.

Не припиняючи залякування, німецькі хижакі вирішили, що треба зайти й з другого боку. За кілька років до війни з нами, де ласкою і привабливими обіцянками, де погрозами й шахрайством, а де й військовою силою їм удалось поневолити народи багатьох західно-європейських країн. Під кривавим чоботом німецького імперіалізму опинились народи Чехо-Словаччини і Австрії, Польщі й Бельгії, Голландії й Данії, Норвегії, Франції, Югославії, Албанії і Греції.

Німецькі імперіалісти примусили народи цих поневолених країн служити справі війни проти Радянського Союзу своєю промисловістю, сільським господарством, транспортом, робочою силою і всіма іншими своїми багатствами.

Німецькі імперіалісти підкупили також уряди Фінляндії, Угорщини, Румунії та Італії, зробили ці країни своїми „союзниками“—примусили їх постачати гарматне м'ясо для війни проти Радянського Союзу.

У війну проти нас німецькі імперіалісти намагались також втягнути й такі могутні країни світу, як Англія і Сполучені Штати Америки (США). Та тут вони жорстоко прораховувались. Англія і США не тільки не стали на сторону Німеччини, а, павпаки, з нами і багатьма іншими демократичними державами світу зобов'язались не покладати зброї до остаточного розгрому німецького імперіалізму.

ГІТЛЕРІВЦІ—НАЙЗЛІШІ ВОРОГИ СЕЛЯН

Хто такі гітлерівці, відомо. Це німецькі фашисти. На початку 1933 року вони з рук німецьких імперіалістів дістали державну владу в Німеччині.

Але фашизм в Європі з'явився раніше. Як політична партія, фашизм вперше з'явився в Італії. Це було ще в 1921 р. В цей час робітничий клас, а за його проводом і селянство та інші верстви трудящих Італії вели напружену боротьбу проти капіталістів, поміщиків і куркулів своєї країни. Горіли поміщицькі маєтки. Селяни ділили поміщицьку землю, худобу, реманент. Фабрики і заводи в багатьох районах Італії були в руках робітників. На смерть перелякані італійська буржуазія і поміщики шукали собі спільників. Спільник знайшовся в самій Італії. Це була банда грабіжників і професіональних злочинців, яку за кілька років перед цим організував колишній соціаліст, пізніше мерзенний зрадник робітників та селян—Муссоліні і назвав її фашистами (від італійського слова ф а ш і о—спілка). Так вперше з'явилося слово—ф а ш и с т.

Німецькі фашисти незадоволені такою назвою. Вони чудово зрозуміли, що для обдурювання широких мас трудящих назва „фашисти“ не підходить, бо практика італійських фашистів перед усім світом показала, що фашизм є найлютіший ворог трудящих.—Ми не фашисти, ми „націонал-соціалісти“—так кажуть німецькі фашисти. Ця назва „націонал-соціалісти“ вперше з'явилась ще в 1920 р., коли одна з фашистських організацій, до якої належав тоді ще нікому не відомий дрібненький шпигун Гітлер, назвала себе „націонал-соціалістичною робітничою партією“. Хоч цієї нової назви довгий час майже ніхто не вживав, але самі фашисти вперто уникали зватися фашистами і звали себе націонал-соціалістами. Так буде краще, не без підстав вирішили вони.

„Націонал-соціалістична робітнича партія“ виробила навіть свою програму. Щоб краще дурити маси, фашисти в цій своїй програмі понаписували такого, з чого самі між собою не раз сміялися. Програма, наприклад, вимагала смертної

кари лихварям і спекулянтам, знищення нетрудових доходів, участі робітників і службовців в прибутках підприємств, передачі землі селянам, а крупних магазинів дрібним крамарям. Чого тільки там не було!

В своїх прилюдних виступах німецькі фашисти нападali навіть на капіталістів, особливо на капіталістів інших країн. На різних робітничих зборах вони частенько вигукували: „Геть капіталістів, банкірів і поміщиків“. А потім з тими ж капіталістами, банкірами та поміщиками радились, як найкраще обманювати трудящих Німеччини.

Років з двадцять тому з якогось там приводу судили одну місцеву фашистську організацію. Там було оголошено цікавий документ. Керівник Дрезденської фашистської організації, як це було вже заведено, звернувся за грішми до одного капіталіста на прізвище—Фріче. Той ще не знав добре фашистів. Він вагався, не знав, чи варто підтримувати такі організації. Тоді фашистський керівник написав панові Фріче: „Ви не надавайте значення тому, що знаходите на наших плакатах... Там, звичайно, є й такі лозунги, як „геть капіталізм“ і т. д. Вони, звісно, тепер ще потрібні. Ми мусимо розмовляти мовою незадоволених соціалістичних робітників, бо інакше вони перестануть вважати нас за своїх“.

Отже, фашисти назвали себе „націонал-соціалістами“ тільки для обдурювання мас.

І справді, які ж вони „націонал-соціалісти“? Вождь радянського народу товариш Сталін в своїй доповіді, присвяченій XXIV річниці Великої Жовтневої Соціалістичної революції з надзвичайною глибиною і неперевершеною ясністю показав справжнє обличчя німецького так званого „націонал-соціалізму“. Те, що самі німецькі фашисти звети себе на цю налістали і намагаються доводити, ніби мають право так зватися, бо вони, мовляв, борються за цілість і незалежність Німеччини й оберігають її від зазіхання інших держав, є звичайнісінька брехня. Тільки такі обманщики, як фашисти та їх прихвостні, можуть базікати про те, що нібито, скажімо, Норвегія, Данія, Бельгія, Греція або Радянський Союз та інші волелюбні країни зазіхають на цілість і незалежність Німеччини. Досвід говорить про інше. Досвід говорить про те, що саме німецькі фашисти намагаються з усіх сил загарбати інші країни і перетворити народи цих країн в рабів німецьких імперіалістів.

Тому правильно буде, коли сказати так: німецькі фашисти є не націоналісти, а справжні імперіалісти, які ведуть політику загарбання і поневолення народів чужих країн.

Ми, кажуть далі німецькі фашисти, є соціалісти, бо ми, мовляв, захищаємо інтереси робітників і селян.

Це також брехня. Тільки такі шахраї, як фашисти та їх прихвостні, можуть базікати про те, що нібито вони захи-

щають інтереси робітників і селян. Досвід говорить про інше. Хто ж, як не німецькі фашисти, встановив рабську працю на фабриках і заводах і відновив кріпацтво в селах Німеччини та в підкорених країнах. Хіба не ясно, що „порядки“, які встановили німецькі фашисти, на руку тільки німецьким імперіалістам, а не робітникам і селянам.

Тому правильно буде, коли сказати так: німецькі фашисти є не соціалісти, а справжні імперіалісти, які запроваджують вигідні їм рабсько-кріпацькі порядки.

Отже, німецькі фашисти є не націоналісти і не соціалісти. Говорячи словами товарища Сталіна, партія німецьких фашистів є „партія імперіалістів і до того найбільш хижачьких розбійницьких імперіалістів серед всіх імперіалістів світу“.

Організатором фашистів у Німеччині вважає себе Гітлер. Але це невірно. Справжніми організаторами фашистів у Німеччині є саме німецькі імперіалісти взагалі, зокрема такі представники їх, як мільйонери Стіннес, Тіссен, Крупп та інші. Це вони, не шкодуючи, давали Гітлерові гроші, щоб він збирав і озброював банди пройдисвітів, волоцюг і шахраїв для боротьби проти робітничого класу Німеччини. Це вони створювали цьому бандитові-кровопійцеві всі можливості для обдурювання широких мас трудящих Німеччини. Радіо, газети, книговидавництва, школа, суд, поліція, військо, в'язниці—все стало до послуг гітлерівців.

Гітлерівці знайшли надзвичайно сприятливий ґрунт для своєї ганебної діяльності не тільки в наслідок підтримки їх верхівкою німецьких імперіалістів, а також і тому, що в Німеччині буржуазія всіма засобами, що має клас, у руках якого знаходиться державна влада, здавна поширювала погляди про особливе призначення німецької нації в історичному розвитку людства. Буржуазія, звісно, дбала про себе, про свої власні інтереси, але в її ж інтересах було й те, щоб свідомість широких мас німецького населення отруювати божевільною думкою: німець—пан над всіма народами світу. День-у-день, рік-у-рік, впродовж багатьох десятиліть голови німецького населення набивались цим мотлохом так, що кінець-кінцем значна частина німців при нагоді і без нагоди чванливо вихвалялась: ми, німці, будемо панувати над народами цілого світу.

Гітлеризм продовжував цю пропаганду. Ще до захоплення влади в Німеччині фашистами Гітлер написав тепер всім відому горезвісну книгу, яку назвав „Моя боротьба“. В ній Гітлер виклав думки своїх господарів, німецьких імперіалістів. „Треба якими завгодно засобами“—говорить він: „домагатися того, щоб світ був завойований німцями... Наша місія полягає в тому, щоб підкорити інші народи“. Щоб таке хоробливе марення не кидалось у вічі і хоч як-так здавалось би нормальним, гітлерівці прикрасили його

так званою „расовою теорією“. Так, ми хочемо, щоб народи всього світу були рабами німців, але ж в цьому, мовляв, немає нічого надприродного, бо німці належать до „вищої раси“, а всі інші народи, то є „нижча, неповноцінна раса“.

Для кожного ясно, що прагнення німецьких імперіалістів до панування над народами всього світу тільки прикривається ім'ям всього німецького народу. Але навіть таке маскування гітлерівці знімають. Гітлер там таки в своїй безглуздій „Моїй боротьбі“ заявляє: „В майбутньому суспільному ладі буде клас панів і середні класи. Далі в ньому буде величезна маса слуг“.

З кого ж мають складатися ці три класи: пани, середні класи і слуги? Вони будуть складатися з німців, з тією, одначе, різницею, що пани—це німецькі імперіалісти і верхівка гітлерівської зграї, середні класи—рядові гітлерівці, які вислужились, і нарешті, слуги—це трудящі маси Німеччини. Що ж торкається чужоземців, то для них Гітлер готує тільки рабство. „Ще нижче“, говорить він: „матимемо клас переможених чужоземців, яких ми холоднокрівно називаємо сучасними рабами“. Далі Гітлер ще додає: „А над цим усім стоятиме нова вища аристократія“.

Такий той „новий лад“, що його готують гітлерівці, говорячи: „Ми зруйнуємо старий лад і заведемо новий лад“. Цей „новий лад“ гітлерівці звать „безкласовим соціалістичним суспільством“, в якому повинні бути п'ять класів: пани, середні класи, слуги, раби та ще й над цим усім нова аристократія!

Яке блюзнірство! Хіба не ясно, що цей „гітлерівський соціалізм“ знову ж таки розрахований на довірливих і обмежених простаків? Що спільного може бути між соціалізмом і фашизмом? Нічогоісінько. Адже ж соціалізм—це всенародна власність на фабрики, заводи, землю і надра її, це робітничо-селянська влада, нерозривна дружба народів всіх рас і національностей, небувалий розквіт культури. А фашизм—це влада найбільш реакційної, кріпосницької невеличкої купки найозвіріліших імперіалістів, це режим самого нечуваного терору, здичавіння і варварства.

* * *

Гітлерівці, готуючись до захоплення влади у Німеччині, шукали підтримки і серед німецьких селян. Обставини того часу були такі, що для успіху гітлерівської пропаганди серед селян доводилось обіцяти їм землю, яку гітлерівці нібито збирались відібрати від німецьких поміщиків.

Звичайно, обіцянки так і залишились обіцянками. Від того, що фашисти дістали державну владу в Німеччині,

виграли тільки крупні банкіри, капіталісти, поміщики і куркулі. Виграла також і верхівка фашистської зграї.

Як і раніш, заправилами в промисловості залишились такі крупні капіталістичні фірми, як Круппа, Кленнера, Стіннеса, Феглера, Тіссена та інші, їм подібні.

Крупним поміщикам і до Гітлера жилось добре, а тепер стало ще краще. Фашисти не тільки не зачепили поміщицьких маєтків, а, навпаки, допомогли розширити їх. Колишній імператор Німеччини Вільгельм II у свій час мав коло 100 тисяч гектарів найкращої землі. Сім'я його й тепер має цю землю. Князеві Гогенлоє, найближчому приятелю Гітлера, і тепер належить 58 тисяч гектарів. Князь Сольмс володіє маєтком з 49 тис. гектарів землі. Герцог фон-Ратібор мав 31 тисячу, герцог фон-Ангальт-Десау—29 тисяч, колишній посол в СРСР граф Шульенбург—15 тисяч, а відомий генерал фон-Браухіч зумів уже при гітлерівцях округлити собі маєточок на 121 тисячу гектарів.

Величезні багатства привласнили собі і заправили з гітлерівської верхівки. Владу вони використали, та й тепер використовують, як найлегший засіб набити собі власні кишені. За короткий час сам Гітлер та його найближчі співучасники Герінг, Гімлер, Геббельс, Лей і інші стали мільонерами.

Герінг, який ще в 1932 р. був злиденним пройдисвітом, тепер став одним з найкрупніших капіталістів у Німеччині. Йому належить величезна фірма „Герман Герінг-Верке“. На підприємствах цієї фірми тепер працює понад 600 тисяч робітників, а капітал її уже в 1941 році дійшов до 800 млн. марок.

Гімлер, начальник гестапо, крім промислових підприємств, також став власником і величезного маєтку та відомого замку Буссау в Моравії. Роберт Лей—керівник так званого „трудового фронту“—придбав собі в Баварії чудовий маєток і збудував там розкішний замок. Намісник поневоленої Польщі—Франк „у подарунок“ від Гітлера дістав усі маєтки графа Потоцького. Самому Гітлеру Герінг „подарував“, звичайно за рахунок держави, чудовий замок у Берхтесгадені, а Герінг, в свою чергу, дістав „подарунок“ від Гітлера 20.000 гектарів землі. Округлили свої маєтки і провінціальні заправили: різні сільськогосподарські начальники, контролери, чиновники.

Тепер гітлерівська верхівка наживається коштом пограбування окупованих країн. Фабрики, заводи, землю і інші багатства цих країн гітлерівці прибирають до своїх рук.

Змінилась і пропаганда серед німецьких селян. Тепер їм гітлерівці обіцяють землю в окупованих країнах.

Тяжким тягарем фашистська окупація лягла на плечі селян.

Гірка доля спіткала селянство країн Західної Європи, тимчасово захоплених фашистами.

Тут знівечено, обпльовано і знищено все, що нагадує про національну незалежність, культуру, господарську самостійність. Національна державність, місцеве самоуправління народів Західної Європи знищено. Міста і села залиті кров'ю. Злидні, голод, знищення—ось що принесли фашисти народам Західної Європи.

З звірячою жорстокістю запроваджуються в життя „вказки“ Гітлера про перетворення населення окупованих країн в рабів німецького імперіалізму. І це стосується всіх країн без винятку.

Але з особливою ненавистю німецькі фашисти ставляться до слов'ян. Гітлер говорить: „Коли ми хочемо створити велику німецьку імперію, ми повинні перш за все витіснити і знищити слов'янські народи“.

Довгі роки перед нинішньою війною німецька молодь виховувалась в дусі глибокої ненависті й презирства до слов'янських народів. В Німеччині надруковано немало книг, в яких „доводилось“, що слов'янин, власне, не людина, що він стоїть ближче до мавпи, ніж до людини, що це якийсь перехідний ступінь від тварини до людини, що, нарешті, слов'янин—це напівлюдина, здатна хіба лише на те, щоб бути вічним рабом. І як висновок з цього всього завжди послідовно і вперто підкреслювалось: тільки німець, як представник „вищої раси“, може бути справжнім господарем родючих земель Європи.

Тепер гітлерівські грабіжники з звірячою жорстокістю накиннулись на селянство. Сотні тисяч австрійських селян залишилися без землі в наслідок так званої „земельної реформи“, яку ось уже четвертий рік там проводять німецькі фашисти. Земля, будинки, худоба і всякий сільськогосподарський реманент відібрані від селян насильно і передані „чистокровним“ німецьким колоністам.

Така ж доля спіткала і селян Чехо-Словаччини. Про жахливі звірства і насильства над чехословацьким селянством свідчать хоч би такі факти: штурмовики вигнали селян з 29 сіл, а землю і все інше майно їх в ту ж ніч передали німцям-колоністам. Майже одночасно в одному з південних районів Чехії штурмовики організували перепис селянського майна, поширивши чутки, що воно переписується для оподаткування. Селяни дуже занизили оцінку свого майна, про що й підписали відповідні акти. Через кілька днів до них з'явилися німці-колоністи й показали „акти на продаж землі і майна“. Ніякі суперечки, сльози, прокльони і навіть погрози нічого не допомогли. Одурених селян вигнали з їх рідних сіл, декого переселили в інші райони, а

більшість направили в Німеччину на примусові роботи та в концентраційні табори.

Чехи ведуть уперту боротьбу проти німецько-фашистських окупантів. В травні 1942 р. невідомі чеські патріоти стратили заступника начальника гестапо Гейдріха. Коли спроби підкупити зрадників, які б видали народних месників, провалилися, гітлерівці цілком знищили робітниче селище Лібіце (в 30 кілометрах від м. Праги), в якому було 483 жителі. Чоловіків, починаючи з 14 років, розстріляно, жінок—забрано в концентраційні табори, дітей—в дитячі установи з особливим тюремним режимом, а селище спалено і видано наказ викреслити з усіх списків назву „Лібіце“.

Югославські селяни обібрані фашистами до нитки. У них забрали все: землю, майно, одяг, зерно, картоплю і навіть випечений хліб, а самих послали на примусові роботи.

Ріками крові залиті ниви Польщі. Тут фашисти дали волю своїй ненажерливості на повний розмах. Тисячі вбитих і поневолених селян, сотні тисяч висланих в Німеччину на примусові роботи. Багато сіл знищено до тла. Всі землі в Польщі взяті на облік і ними розпоряджається тільки німецька влада. Ще позаминулої зими в Польщі розпочалось масове виселення населення з сіл та хуторів. Воно продовжується й тепер. У селян при цьому фашисти забирають все: землю, будівлі, коней, рогату худобу, овець, інвентар, зерно, хатню утвар, одяг і т. п. і все це передають німцям-колоністам. Грабіж панує всюди. „Колоністи“ за одну ніч перетворюються в поміщиків. Ось уривок з листа одного такого „переселенця“: „Я володію тепер великим двором, майже маєтком з великими та міцними будівлями і плодовим садом. Все це дістав даром“.

Відносно Польщі у фашистів є свій план. Вони розраховують переселяти сюди коло 400 тис. куркульських сімей штурмовиків, які відзначились на катуванні селян. Німці, які переселяються до Польщі, проходять навчання в спеціальних школах. Так підготовляється кістяк майбутнього „нового дворянства“ в Польщі. Німці пани, поляки їх раби,—така жажлива директива Гітлера. Вона з нечуваною жорстокістю проводиться в життя.

Під час відзначення річниці пограбування Польщі німецький губернатор у Познані бандит Грейзер заявив: „Польське селянство погано використовує землю. Воно й не може бути добрим господарем на землі. Віднині цими землями будуть володіти німці, а поляки будуть їх наймитами“.

Немає потреби багато говорити про те, що і в інших тимчасово окупованих країнах Західної Європи селянство не тільки позбавлено будьяких прав, не має права розпоряджатись навіть самим собою. Колись високоінтенсивне

молочно-тваринницьке господарство Данії тепер украй зруйноване: всі продовольчі запаси і майже всю рогату худобу вже вивезено до Німеччини. Данія, яку до війни справедливо звали „молочною фермою Європи“, тепер голодує. Така ж жахлива картина скрізь: в Голландії, Бельгії, Норвегії, Франції, Албанії, Греції. Навіть в країнах, які вважаються „союзниками“ гітлерівської Німеччини (Фінляндія, Угорщина, Румунія, Італія), селянство стогне під кривавим німецьким чоботом.

Так, за 2—3 роки фашисти поневолили селян тимчасово окупованих країн Західної Європи. Чого ж від цих скажених собак чекати українському селянству?

ФАШИСТИ ЗАКРІПАЧУЮТЬ СЕЛЯН НА УКРАЇНІ

Радянська Україна, з її величезними природними багатствами, надзвичайно сприятливими кліматичними умовами, вигідним географічним становищем—завжди приваблювала німецьких імперіалістів. Уже не раз пробували вони протягувати свою криваву руку до цих багатств, але щоразу свободолюбивий український народ з допомогою великого російського народу і інших братніх народів нашої батьківщини очищав свою землю від окупантів. Проте, український хліб, цукор, сало, залізо, чавун і інші добра української землі не дають спокою німецьким імперіалістам.

Ще задовго до нинішньої вітчизняної війни німецькі фашисти детально опрацювали плани загарбання і поневолення України. Україна повинна стати східною сільськогосподарською колонією Німеччини—такий зміст цих планів. Це означає, що всі багатства України: фабрики, заводи, залізниці, родючі радгоспні та колгоспні землі, худоба, сільськогосподарський інвентар тощо повинні стати власністю німецьких імперіалістів, а багатоміліонний український народ—рабом їх. В офіційному документі, що його в перші дні війни видало німецьке командування („Пам'ятка для ведення господарства в завоюваних східних районах“), сказано: „Завойовані східні області являються німецькою господарською територією. Земля, весь живий та мертвий інвентар... являються власністю німецької держави“.

В своїх планах поневолення Радянської України німецькі імперіалісти особливу увагу приділяють сільському господарству. Це й зрозуміло. Адже ж Україна повинна стати тільки сільськогосподарською колонією, сільськогосподарським додатком до індустріальної гітлерівської Німеччини. Та не тільки ця кінцева ціль викликає особливе зацікавлення сільським господарством України. Гітлерівці мають цілком конкретні завдання щодо сільського господарства України і на теперішній час. Завдання сформульовано так: за рахунок України забезпечити німецьку армію і тил продовольством, а фабрики і заводи Німеччини—потрібною сировиною.

Щоб виконати таке завдання і водночас поступово підготувляти умови для відновлення поміщицьких економій та перетворення українських селян в кріпаків німецьких князів, баронів, поміщиків — гітлерівці вирішили і на Україні застосувати свій улюблений метод: обдурити селян. Вони насамперед пообіцяли селянам землю. Гітлерівські бандити, одначе, швидко зрозуміли, що самих обіцянок дати землю у приватну власність недосить, що колгоспний лад для українських селян є своя рідна справа, що покищо потрібно обережно ставитись до питання про колгоспи, що, нарешті, потрібно зуміти використати прихильність селян до колгоспів в інтересах німецьких імперіалістів. Так міркуючи, гітлерівці ранньою весною 1942 року по радіо оповістили весь світ про те, що на Україні запроваджується „новий земельний лад“, що з доручення Гітлера „правитель всієї Росії“, як його величають фашисти, барон Розенберг видав „земельний закон“.

„Земельний закон“ барона Розенберга появився в лютому місяці цього року. Суть його полягає в тому, щоб на Україні відновити поміщицькі економії, щоб загарбану колгоспну землю передати німецьким поміщикам, щоб українське селянство перетворити в кріпаків. Найближчі завдання „закону“ полягають в тому, щоб примусити українських селян дати якнайбільше хліба і іншого продовольства та сільськогосподарської сировини для зголоднілої Німеччини. Одначе, про цей справжній зміст „земельного закону“ гітлерівські пропагандисти не говорять. Вони намагаються про деякі основні положення „закону“, як, наприклад, що колгоспна система господарства знищується, а вся земля з будівлями і сільськогосподарським інвентарем переходить до рук німецьких поміщиків, зовсім примовчувати. Натомість вживають всіх сил, щоб про „закон“ розповсюджувати думку, ніби він виданий саме в інтересах українських селян.

В „земельному законі“ барона Розенберга сказано, що на Україні запроваджується нова форма господарства—„громадське господарство“, яке згодом буде замінено господарством, заснованим на приватній власності на землю. Але покищо в „громадському господарстві“ селяни повинні землю обробляти спільно, так само, як і в колгоспах. Німецько-фашистська газета „Франкфуртер цейтунг“ з цього приводу писала: „Громадське господарство“ є типова перехідна форма. Воно веде до одноосібного господарства або сільськогосподарського товариства. Громадське господарство, природно, базується на колгоспах. Як і в колгоспах, землю будуть обробляти спільно. На чолі цього „громадського господарства“ стоїть управитель, обов'яз-

ково з німців, призначений німецькою окупаційною владою. Та ж газета „Франкфуртер цейтунг“ писала: „Керівник управляє громадським господарством за директивами німецької адміністрації“.

Отже, справа цілком ясна: „громадське господарство“ є ніщо інше, як тільки тимчасова вивіска майбутньої поміщицької економії з німцем-поміщиком на чолі. Те, що ця поміщицька економія тимчасово зветься „громадським господарством“, а на чолі її стоїть управитель, або, як його покищо звуть, „сільськогосподарський інструктор“, „сільськогосподарський організатор“ чи „сільськогосподарський офіцер“,—справи, звичайно, не міняє. Гітлерівці зрозуміли, що в інтересах постачання за рахунок України німецької армії і тилу продовольством, а фабрик і заводів Німеччини сировиною, не можна покищо розукрупнювати колгоспи і тим самим позбавлятися всіх вигод крупного сільського господарства. В секретній інструкції, яка зветься „Принципи ведення господарства на Сході“, сказано, що „збереження колгоспної системи необхідно покищо для того, щоб запобігти перебоїв у постачанні німецької армії і господарства за рахунок російських просторів“. Німецько-фашистська газета „Берлінер берзенцетунг“ 28 лютого ц. р. писала: „Було б неправильно колективне більшовицьке господарство зразу ж замінювати старим індивідуальним господарством. Цього не можна робити не тільки тому, що ще продовжуються бої, але й тому, що колективне господарство, залишене більшовиками, виключає можливість переходу до селянського індивідуального господарства. Крім того, в східному просторі не тільки бракує людей з досвідом, потрібним для ведення індивідуального господарства, але також бракує тягла та інвентаря. Тому нова аграрна реформа передбачає поступовий перехід до нових видів і методів господарювання. Цей перший перехідний ступінь зветься громадським господарством“.

Що справа йде саме до поміщицької економії з примусовою працею—видно також із того, що в самому „земельному законі“ барона Розенберга сказано: „Всі працездатні члени громадського господарства зобов'язані щоденно виходити на роботу“, а в місцевих газетах і по радіо ця вимога доповнюється погрозою, що за невикід на роботу або за роботу, виконану недоброякісно, буде запроваджено покарання різками, від 20 до 30 різок за кожну таку провину на перший раз, а далі, залежно від обставин, концентраційний табір і розстріл.

Відносно наділу селян землею в приватну власність гітлерівські пропагандисти, вже не кричучись, прямо посилаються на „земельний закон“ барона Розенберга, в якому

сказано, що землю зможуть одержати лише ті з селян, які на ділі доведуть свою відданість німецькій владі. В „законі“ записано так: „Хто не підпорядковується німецькій владі, хто політично непевний або непридатний для самостійного користування землею, той буде недопущений до наділу землі“. Хіба не ясно, що землю зможуть одержати лише куркулі, шпигуни та інші зрадники свого народу. Все багатоміліонне українське селянство розенбергівський „земельний закон“ хоче перетворити на кріпаків німецьких поміщиків і куркулів.

Так на Україні барон Розенберг своїм „земельним законом“ встановлює кріпацький лад.

„Земельний закон“ барона Розенберга гітлерівці видали, готуючись до весняної сівби. Деякий час їм навіть здавалось, що цей розенбергівський „закон“ взагалі приверне українських селян до фашистської Німеччини і допоможе виконати фашистські плани весняної сівби 1942 року. Але ці сподіванки провалились. Надходила весна, а українські селяни до сівби й не думали братися.

Уже в березні фашисти оголосили, що українські селяни можуть купувати землю за готівку. Одначе, ця витівка нічого не дала. Та й хто справді стане купувати свою землю у грабіжника, який тільки на деякий час захопив її. Пізніше, десь в квітні, коли стало ясно, що весняна сівба провалена, гітлерівці оголосили про оренду землі. Орендуйте, мовляв, хто скільки хоче землі. Недорого. Готівку за аренду вносьте негайно, а 50% врожаю влітку, після жнив. Але й цей захід зірвався. Тоді гітлерівці взялись до примусових заходів. Наказ ішов за наказом. То наказ, щоб десять хат сіяли своїм зерном 2,5 гектари ярини для німецької армії, то наказ запрягати людей в плуги по вісім—десять чоловік там, де не вистачає тягової сили, то наказ безплатно роздавати землю тим, хто бере участь у боротьбі проти партизан і т. д.

Так практика запровадження розенбергівського „закону“ на Україні уже тепер відійшла навіть від найсуворіших вимог цього „закону“. Сотні і тисячі фактів, що надходять з окупованої фашистами України, переконливо говорять про те, що вже тепер „громадське господарство“ мало чим відрізняється від справжньої поміщицької економії з кріпацькою працею.

Скрізь одне і те ж. Спочатку на село прибуває „сільсько-господарський інструктор“, а пізніше, то там, то там з'являється і сам німецький поміщик. Ранняй осені 1941 р. в с. Чміль, Олевського району, Житомирської області, прибув такий „сільськогосподарський інструктор“. Згодом виявилось, що він не інструктор, а поміщик. Через кілька днів він зібрав колгоспників цього села на колгоспному под-

1948

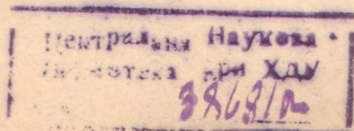
вір'ї заявив їм: „Відтепер тут я ваш пан. Вся земля і все інше майно моє. Ви будете працювати на моїй землі. Ваше становище залежить від того, як добре будете працювати“.

В селі Багата Чернещина, Харківської області, староста Бугаєнко від імені німецького коменданта заявив колгоспникам: „Від нинішнього дня ви будете всі безплатно працювати в громадському господарстві п'ять днів на тиждень“. В селі Голубе, Решетилівського району, на Полтавщині, восени 1941 р. німці наказали обмолотити колгоспний хліб, звезти його до комори. Коли це все було зроблено, німецькі грабіжники забрали весь хліб і вивезли до Німеччини. В селі Вороцьки, Полтавської області, німці спочатку забрали 80% всього врожаю. Потім заставили нібито на насіння виділити ще 10% врожаю, а потім все це забрали і вивезли до Німеччини. В с. Олександрівка, Полтавської області, вже влітку цього року німецький комендант зобов'язав усіх колгоспників три дні на тиждень безплатно працювати в господарстві німецького поміщика Шварца. Сам цей Шварц має до своїх послуг загін поси́пак-поліцейських, які насильно зганяють колгоспників на роботу. Під час возовиці сно́пів жінок запрягали у вози і заставляли возити снопи з поля на тік. В с. Задонецькому, Харківської області, німецький уповноважений примусив селян орати землю. Селян, як худобу, запрягали в плуги по десять—дванадцять чоловік і вони, обливаючись кри́вавицею, з раннього ранку до пізнього вечора тягли на собі плуги. Тих, хто відмовлявся від цієї рабської праці, німці штрафували або прилюдно карали різками.

Ставлення німецько-фашистських окупантів до українських селян цілком визначилось. Гітлерівці розглядають українських селян, як свою власність, як кріпаків, результати праці яких повинні повністю переходити в розпорядження німецької влади. Німецько-фашистські загарбники українського селянина не вважають навіть за людину. Вони заявляють, що український селянин це—„лебенцуг“, тобто живе тягло, робоча худоба, і то худоба, придатна для самої важкої, чорної роботи.

Отже, одному з завдань фашистської політики, а саме покріпаченню селян на Україні, „земельний закон“ барона Розенберга безумовно прислужився. Цього аж ніяк не можна сказати відносно другого завдання, яке малось на увазі видавцями „земельного закону“. Як відомо, німецькі фашисти гадали, що „земельний закон“ барона Розенберга допоможе в справі постачання продовольством і сільськогосподарською сировиною зголоднілій Німеччині. Ці плани провалились повністю.

Вже весняна сі́вба показала, що український селянин не має й гадки, щоб дбати про голодну Німеччину. Ще в лю-

тому цього року фашистська газета „Українер-цейтунг“ кричала, що „колгоспники не бажають виробляти більше, ніж їм потрібно для власного життя“. Але пізніше вся німецько-фашистська преса заговорила в один голос: хліба та іншого продовольства з України в цьому році Німеччина не одержить. „Надії на Україну не виправдались“, скаржиться газета „Дейче цейтунг ін Кроатен“. „Широко розповсюджена думка, що Україна полегшить боротьбу німецького селянства та забезпечить харчуванням, цілком помилкова...“—писала 9 червня 1942 р. фашистська газета „Дейче цейтунг ін Остланд“.

Про цілковитий провал господарських планів німецьких фашистів на Україні найяскравіше говорять тепер майже всі фашистські газети, вміщаючи статті під заголовком: „Україна—порожня комора“.

* * *

Покріпачення на Україні проходить в умовах поголовного пограбування селян і знищення непокірної частини їх. Ця гірка доля не минула й міське населення. Як найстрашніша пошесть, пройшли фашистські орди по українській землі. Наші чудові міста зруйновані, наші квітучі колгоспи знищені, наші пам'ятники старовини і культурні надбання потрошені, спалені, обльовані. Нечувані страждання, смерть і голод принесли фашисти всьому українському народові. Жахливими звірствами, злочинами, насильствами, вбивствами, знущанням та грабіжництвом вони хотять зломити честь і волю свободолюбивого українського народу.

В містечку Волноваха, Сталінської області, гітлерівці розстріляли 150 чоловік дорослих і дітей. Ледве жива з трупів вилізла шестилітня дівчинка й хитаючись пішла вулицею. Німецький окупант застрелив її.

В селі Якимівці, Запорізької області, німецькі солдати згвалтували дружину червоноармійця Марію Олійник, вирізали їй груди, замучили до смерті. Потім убили її дітей: чотирьохлітнього Волю та двохлітню Шуру.

В Ямському районі, Сталінської області, німецькі озвірілі банди розстріляли й замучили сотні чоловіків, жінок та дітей. В с. Званівка цього району після катувань гітлерівські людоджери розстріляли 11 дітей: 12-літнього Володю Овсієнка, 14-літнього Стюпу Васищева, 16-літнього Мішу Максименка, Любу Матвієнко, Ваню Олійника і ін. В с. Дронівці, цього ж району, німці вбили восьмилітню дівчинку Галю Борщій, 97-літнього діда Самсона Коваленка. В самому селищі Ями замучено 5 чоловік. Бригадиріві колгоспу „КІМ“ тов. Даниловичу гітлерівці вирізали на грудях п'ятикутну зірку, виламали руки і викололи очі.

В с. Очеретино, Олександрівського району, Сталінської області, розстріляні колгоспники: Денис Довгань—75 років, Степан Стародубець—60 років, Тетяна Первушина—20 років, і діти Гриша Строшко—12 років, Лена Кущик—8 років.

За що? Тільки за те, що це слов'яни, українці, винищення яких вимагає кривавий Гітлер. Тільки за те, що може хтось з них подивився на вбивців очима глибокої зненависті.

Тепер німецько-фашистські банди ходять з села в село, з хати в хату і, страхаючи кожного розстрілом, забирають все, що тільки є з їстівного, одягу, посуду, хатнього приладдя, і відправляють до Німеччини. Цілі села, не зруйновані під час боїв, руйнуються тепер за всяку спробу не виконати волю грабіжників, або за те, що дають притулок та допомагають партизанам, або просто за те, що це—радянське українське село. У селян с. Знаменка та Прелесне, Слов'янського району, Сталінської області, німецько-фашистські грабіжники забрали у селян все, що вони мали: 5048 пудів пшениці, 1021 пуд картоплі, 261 пуд соняшникового насіння, 338 пудів сала, 113 пудів коров'ячого масла, а крім того—32 коней, 93 корови, 25 телят, 146 свиней, коло 3000 курей, качок і гусей, 166 возів сіна.

В селах Олександрівського району, Сталінської області, забрано в колгоспників: 279 корів, 1036 свиней, 21000 штук різної птиці, 42000 пудів різного зерна, 15000 пудів картоплі. В Барвінковському районі, Харківської області, за три місяці свого перебування тут німецькі фашисти забрали в колгоспах та в колгоспників 2000 корів, 1540 свиней, понад 4000 овець, коло 90000 курей, качок і гусей. З цього району до Німеччини вивезено 126000 центнерів пшениці і ячменю, 35000 центнерів кукурудзи, 29000 центнерів соняшнику і багато іншого добра.

За намір окремих селян боронити своє майно від грабіжників в с. Очеретяна, Олександрівського району, Сталінської області, з 128 хат спалено 118 хат, а у великому селі Черкаське, Слав'янського району, цієї ж області, з 1730 хат знищено 1300 хат. Цілого хутора Федорівка, Олександрівського району, Сталінської області, вже більше не існує: його спалено до тла і плугами переорано те місце, на якому стояв цей хутір.

І так повсюди. Селян дурять різними обіцянками, зокрема обіцянками про землю, а тимчасом до зернини виїмають засіки в колгоспах і в колгоспників і все вивозять до Німеччини.

Але цим грабіжникам, видно, недосить самого здирства й знущань над селянством. Ця фашистська наволоч ще й глузує з обкрадених та пограбованих українських селян.

На багатьох ешелонах з награбованим хлібом і іншим селянським добром самі німці та їх жовоблакитні наймити вивішують плакати з написами: „Подарунок українського народу Німеччині“, „Подарунок України Берліну“.

Та крім відкритого пограбування й здирств, фашисти грабують населення ще й „організовано“, „законно“. В селі Тростянець, Васильківського району, на Київщині, колгосп завжди збирав чудові врожаї. Поставки державі та натуроплата МТС запроваджені роботи складали щороку не більше 300 центнебів хліба. В жнива 1941 р. тут ішли гарячі бої. Колгосп зібрав не більше 10% від урожаю минулого року.

Але хіба це обходить німецьких грабіжників? Восени 1941 р. вони на колгосп наклали податку 600 центнерів хліба. Ось селянин цього колгоспу Петро Кушнар. У нього немала сім'я—5 душ. Йому припало 64 пуди зерна різних культур з врожаю 1941 р. Німці вручили йому зобов'язання: здати податку 51 пуд хлібом і 249 крб. грошми.

Не задовольняючись награбованим в радгоспах та колгоспах, гітлерівські бандити вирішили грабувати за планом, а для того все, що мали колгоспники в особистому користуванні, взято на облік. Ось один з таких „облікових документів“ з колгоспу ім. Будьонного, Юр'ївського району, Дніпропетровської області (у фашистів він обзначений за № 42). З нього видно, що до німецької окупації у колгоспників в їх особистому господарстві було: годуваних свиней—16, а на 1 січня 1942 року—ні одної; поросят—86, на 1 січня—ні одного; телят—31, залишилось—7; гусей—174, залишилось—3; качок—607, залишилось 18; курей—820, не залишилось ні одної. Через два тижні село зовсім оголилось: в селі тепер з худоби та птиці нічого не зосталось.

Партизан тов. Я., що пробрався через фронт з Гельм'язівського району, Полтавської області, розповідає, що скрізь по селах України майже зовсім зникла рогата худоба. „Швидко вже,—каже він,—не буде, мабуть, ні одної корови на селі. Знайде дитина ріг і спитає: „А що це воно таке?“ І будуть старші пояснювати, що були колись такі тварини, звали їх коровами, і у них на голові були роги. Дитина буде слухати і не зрозуміє. Діти будуть довідуватись про корів так, як ми з оповідань знаємо про левів та носорогів“.

Крім здирств натурою, німецькі грабіжники накладають і грошові податки. Ці грошові податки—найрізноманітніші. Селянин мусить платити за все: за садибу, за хату, за повітку, за погріб. Корова, кінь, вівця, кури, гуси, качки

і навіть... собаки—все оподатковується. Розмір оподаткування залежить від того, де більше можна здерти.

В селі Гостра Могила, Київської області, один селянин—колгоспник дістав розпорядження виплачувати щомісячно такий податок грішми: по 2 крб. за кожну сотку землі, 180 крб. за коня, 104 крб. за корову, 65 крб. за порося, 10 крб. за вівцю. В Дніпропетровській області податки ще вищі. Там щомісячно селянин повинен платити: за корову—350 крб., за свиню—100 крб., за собаку—15 крб.

Та найдошкульнішим з податків є податок за млино зерна. Це навіть і не податок, а найогидніше знущання з селян. Половину зерна, що його селянин збирається помолоти, він повинен „продати“ гітлерівцям. Потім з того, що залишилось, половину треба віддати за млино... Так 75% зерна селянин мусить залишити на млині.

Десятою дорогою обходять селяни ці млини. На селі з'явилось багато ручних жорн. Селянин повертається до прадавніх часів. Але тепер уже й на жорна появився податок.

Так „господарюють“ німецькі фашисти на українській землі. Вони зруйнували українські села. Не чути вже більше веселих пісень і жартів. Люди блукають, як зачумлені. Колись чисто вибілені українські хати в садах і квітах, почорніли, засмерділись від вошивих банд. Повернулись ті жахливі часи, про які Т. Г. Шевченко писав:

Чорніше чорної землі
Блукають люди. Повсихали
Сади зелені; погнили
Біленькі хати, повалились.
Стави бур'яном поросли...

* * *

Нещодавно фашистські верховоди оголосили пояснення до „земельного закону“ барона Розенберга. Кінцева ціль „нового земельного ладу“ на Україні, продовжують брехати вони, є наділ селян землею для індивідуального користування. Щоб дійти до такого господарства, доведеться, мовляв, пройти „три ступені“: спочатку всі селяни будуть працювати в „громадському господарстві“, потім будуть організовані „хліборобські спілки“, на які буде покладено дбати про спільний обробіток землі і засів її, а збирати врожай буде селянин кожен окремо на тих ділянках, які йому для цього буде визначено. Нарешті, через кілька років, „як дозволять обставини“, можна буде перейти і до індивідуального господарства. Таку поступовість і повільність фашисти пояснюють тим, що український селянин не вміє самостійно господарювати, що його ще треба навчити

цьому. Ось, швидко, кажуть вони, прийдуть німецькі інструктори і будуть вчити селян самостійно господарювати.

Та це так гітлерівські загарбники тільки говорять українським селянам. А насправді, для себе, вони дійсно планують „три ступені“: спочатку „громадське господарство“, далі німецький колоніст, який буде освоювати поміщицький маєток, і, нарешті з'явиться поміщицька економія з поміщиком—німцем.

На Україні є тепер такий гітлерівський головоріз—Еріх Кох. Гітлерівці його звуть „імперським комісаром“ на Україні. Поки барон Розенберг дурить селян своїм „земельним законом“, злодога Еріх Кох говорить німцям: „Не турбуйтеся, земелька буде ваша. Я своїх слів на вітер не пускаю. Свого часу я дав вам слово, що ви раніше всіх одержите підприємства і землю... Тепер я маю можливість виконати свою обіцянку“. І всюди заворушилися німецькі пройдисвіти. Вони вже закріплюють за собою маєтки. У одного вбитого німецького офіцера знайдено листа такого змісту:

„Любий Фріц! Син пана Решмера вже закріпив за собою маєток—півтори тисячі гектарів. Чудова місцевість біля підніжжя Карпат. Мене приваблює Поділля. Я б хотіла там звити наше гніздечко. В крайньому разі Київщина або Полтавщина. Сподіваюсь, що і наш майбутній маєток буде не менший. Наперед тобі вдячна. Твоя Ельза“. Півтори тисячі гектарів. Менше вона не хоче, ця Ельза!

Гітлерівський попихач генерал Тегерану боїться запізнитися. Він поспішає. Еріх Кох обіцяє землю німцям, а цей, як помічник начальника ставки румунського верховного командування, обіцяє її румунським офіцерам і солдатам, які відзначилися на фронті. З його наказу в частинах румунської армії уже складають списки тих, що відзначилися, для наділення їх українською землею. Кажуть, багато роботи тепер офіцерам румунської армії: кожен з них день і ніч думає, в якій то області України замовити собі маєток!

На західних українських землях уже навесні цього року утворено 570 поміщицьких маєтків. На Волинь прибули перші 100 колоністів, які тепер нарізають землю для маєтків. Гітлер обіцяє послати на Україну мільйони таких колоністів. На Україну фашисти тепер засилають поміщиків та колоністів, а з України вивозять невільників на примусові роботи в Німеччині.

З Харківщини, Полтавщини і інших областей України фашисти силоміць забирають доросле чоловіче населення. З Волині, Поділля й Київщини вже цього року вони збираються вивезти понад 400 тисяч селян. В західних областях України вже забрано коло 100 тисяч селян і вивезено в глибоку Німеччину. Прокляті рабовласники! В своїх смердючих ли-

стівках вони навіть вихваляються, що для вивозу такої кількості людей ледве-ледве вистачило 117 поїздів!

Що залишилось від нашого чудового міста, столиці Радянської України, Києва! Тепер там навіть за німецькою статистикою нараховується лише 250 тис. жителів. Це в тому Києві, в якому ще рік тому жило коло 1.000.000 радянських громадян. Багато тисяч вбито, розстріляно, замордовано німецькими катами, відправлено на примусові роботи в Німеччину. Нещодавно німецьке радіо повідомляло, що найближчими днями до Німеччини на заводи Круппа і Герінга з Києва відправляється ще 70 тис. радянських громадян в додаток до тих 30 тисяч, які відправлені за два місяці перед цим.

Скрізь, не тільки у великих, а й в дрібних містах, організовані „біржі праці“, на яких в обов'язковому порядку реєструються всі мешканці віком від 16 до 60 років і потім примусово відправляються до Німеччини. Уповноважений Гітлера по використанню робочої сили на Україні, якийсь пройдисвіт Заукель, заявив, що „українці уже працюють в Німеччині в широких масштабах“, і вказав на „необхідність мобілізації всієї без остачі робочої сили“.

В Німеччині уже створено 14 концентраційних таборів для українців. Це—табори сучасних рабів. Рабовласники вивозять їх з України й інших радянських окупованих територій. Знування й голод доводять нещасних до божевілля. Вони доведені до того, що їдять дошових черв'яків, траву, вибирають залишки їжі з помийних відер. „Зброї вони не бояться“—пише якийсь Матаас Цимліх своєму братові єфрейторові Генріху Цимліху: „Ми з ними розмовляємо добрим нагаєм“.

З таборів рабовласники розподіляють своїх невільників на різні роботи: на фабрики, заводи, на роботи в сільському господарстві і завжди на найтяжчі й найбільш небезпечні для життя роботи. Сотні тисяч здорових, міцних і красивих молодих дівчат віком з 18 до 25 років відправляють в будинки розпусти на потіху фашистській навіолочі.

Ось кілька листів, знайдених на фронті в убитих та полонених німців, в яких спокійно оповідається про жадливі знущання над радянськими громадянами, примусово відправленими на працю до фашистської Німеччини. Управитель маєтку Рейнгардт пише своєму господареві лейтенанту Отто фон-Шірху, що замість французів, забраних з маєтку для праці на заводах, він вибрав шістьох росіян. „Вони значно витриваліші, ніж французи,—пише він,—тільки один помер, а останні працюють на полі і на фермі. Утримання їх нічого не коштує, та ми й не повинні страждати від того, що ці звірі, діти яких певно вбивають на-

ших солдат, їдять німецький хліб. Вчора я побив двох російських чортів за те, що вони потайки зжерли зняте молоко, яке потрібно було дати свиноматкам“.

Унтер-офіцеру Віллі Менцель пише наречена його, Рут Кречмер з Бейтана, Бреслау-Лісса: „Хто б міг подумати, що така тварина, як наша українка, вміє чудово шити. Це дуже приємно. Та й француз наш, як ти сам розумієш, не байдикує. Вчора він підбив підметки до моїх та батькових черевиків, а сьогодні полагодив драбину. Батько каже, що їх потрібно частіше карати, бо інакше почнуть ледарювати“.

Ефрейтору Панеу Пассман пише якась Анна-Ліза Гайє з Райсдорфа: „До 1 березня нам дадуть трьох українських дівок для праці на городі та двох для хатньої роботи. Можеш бути спокійним, вони вже попрацюють. До того ж нам дадуть ще двох полонених: сподіваюсь, що тоді справи в нашому господарстві підуть як слід. Всі, у кого працюють росіяни, розказують, що в цілому ця втіха зовсім не дорога“.

Безправні, безсловесні кріпаки на Україні, безправні і безсловесні раби, будучи вивезені до фашистської Німеччини—ось що чекає нас. Треба, щоб всі радянські люди до кінця зрозуміли, що несе гітлерівська банда поневоленим народам. Треба, щоб ще більше поглибшала смертельна ненависть до цих кривавих німецько-фашистських собак.

Так на Україні гітлерівські орди виконують накази свого уряду.

Пограбувавши міста й села, окупанти подекуди почали „відновляти“ господарство на Україні. Навколо цих заходів місцеві фашистські газетки підняли неймовірний галас. Але велика хмара, та маленький дощик. В м. Сталіно налагоджено виробництво віжок та рукавиць. В селищі Риківка почала працювати миловарня, яка за 2 місяці дала щось з 50 кілограмів мила. В м. Краматорську на залишках цехів заводу-велетня почала працювати майстерня, яка виробляє „буржуйки“.

В деяких районах Київщини селянам дозволено держати одного півня і дві курки на кожен двір. Хліба дозволено залишати не більше 50 кілограмів на їдця, тобто 150 грамів на день.

Шкільну справу теж почали „відновляти“. Запроданець, зрадник свого народу „професор“ Терпило виступив з заявою, що на Україні надто велика кількість людей з вищою освітою і що тому необхідно якнайбільше скоротити мережу вищих шкіл, не допускати жінок у вищі школи, навчання в цих школах провадити в дусі германізації, а для підтримання потрібної дисципліни запровадити тілесні кари.

Так „хазяйнують“ на Україні німецькі окупанти. Їм допомагають жовтоблаkitники, привезені німцями на Україну, та ті з перевертнів, що запродались окупантам. Як згря зголоднілих собак, кинулись на Україну різні петлюрівці, білогвардійці, оуенівці та інша жовтоблаkitна наволоч. Ось, думали вони, тепер заживемо. Одержимо землю, високі посади, міністерські портфелі. З ласкавих рук гітлерівських верховодів появиться „самостійна Україна“.

Та не так сталось, як жадалось. На керівні посади німці не пускають петлюрівців і інших запродавців. Адже ж вони — „нижча раса“. Про яку там „самостійність“ чи „державність“ України може бути мова!

Паном на Україні, кажуть гітлерівці, може бути тільки німець. В берлінській канцелярії організовано один новий відділ: „міністерство східних областей“. От і вся „українська державність“. Жовтоблаkitники були лакеями і залишились ними. Покищо їм милостиво дозволили бути поліцейськими, агентами гестапо, шпигунами. Навіть своїм запродавцям, жовтоблаkitним писакам, фашисти уже тепер наказали поменше згадувати про Україну. І це зрозуміло: адже ж гітлерівська банда інакшої України, як „Україна — східна колонія Німеччини“, не знає і знати не хоче. Ніякої України! Є тільки східне генерал-губернаторство без назви і без імені. Все українське фашисти ненавидять, вони топчуть національну гідність і честь українського народу. Вони закрили всі школи на Україні і зробили це не тільки тому, що школи потрібні їм як казарми. Ні, освіта для українського народу непотрібна. Освіта, кажуть гітлерівці, заважатиме українцеві бути чорноробом, кріпаком у німецького пана. Про „незалежну Україну“ перших днів окупації з гетьманом, якимсь Степаном Бендерою, тепер уже не чути. Самих петлюрівських недобитків гітлерівці терплять тільки тому, що їх ще можна використати для поневолення українського народу.

Щоб краще обдурювати населення, фашистами створено навіть обласні і районні земельні управи. Іноді на чолі таких управ можна зустріти і якогось вишкребка з петлюрівців. Але хіба він господар? Всіма справами порядкують тільки німці. В грабіжницькій німецькій армії створено „сільськогосподарські комендатури“, на чолі яких стоять тільки німецькі офіцери. Вони й розпоряджаються всім добром українського селянина: і землею, і хлібом, і худобою, і птицею, і реманентом, і самим селянином.

В Харківській області теж є така комендатура. Її очолює синок пруського поміщика фашистський недобиток Шваб. Тисячі селян Харківщини він прирік на голодну смерть: обдер, пограбував, зганьбив. А що ж роблять жовтоблаkitні запродавці? Вони допомагають цим різним шва-

бам грабувати українських селян і дуже раді, коли за „добру роботу“ хоч привітна усмішка з'явиться на обличчі їх господаря.

„Не так пани, як підпанки“, говорить народне прислів'я. Жовтоблакитники, петлюрівці й інші запроданці і зрадники українського народу є найлютішими ворогами українських селян.

УКРАЇНСЬКІ СЕЛЯНИ НЕ БУДУТЬ РАБАМИ НІМЕЦЬКИХ КАТІВ

Та вже недовго німецькі фашисти і їх жовтоблакітні прихвостні та інші мерзенні запродавці знущатимуться з українських робітників, селян, інтелігенції. Ніколи український народ не схилить своєї гордої голови і не стане на коліна перед ворогом. Не було цього ніколи і не буде. Час грізної розплати наближається.

Пліч-о-пліч з іншими народами Радянського Союзу піднявся весь український народ на захист своєї вітчизни. Мільйони українських синів і дочок б'ють ворога, йдучи в міцних рядах Червоної Армії. Тисячі червоних партизанів винищують його в тилу. Партизани мужньо і самовіддано допомагають Червоній Армії в боротьбі проти ненависного ворога, німецько-фашистських окупантів.

Заклик вождя трудящих, товариша Сталіна: винищити всіх німецьких окупантів, які пробрались на нашу батьківщину, щоб поневолити її—свято виконується людьми нашої країни. „Кров за кров і смерть за смерть!“—ця одностайна відповідь ворогам побідоносно лунає по селах, лісах і степах України.

Найсміливіші, безстрашні воїни, мужні радянські люди, партійні і непартійні більшовики, безмежно віддані справі робітників і селян, справі трудящого народу, всі вони, як один, свято виконують вказівки товариша Сталіна, який указав: „В зайнятих ворогом районах треба створювати партизанські загони... створювати нестерпні умови для ворога й усіх його пособників, переслідувати і знищувати їх на кожному кроці, зривати всі їхні заходи“.

Вказівки товариша Сталіна стали бойовим наказом для українського народу.

Полум'ям партизанської війни охоплені українські міста і села, тимчасово захоплені ворогом. Від Ворошиловграда і Харкова до Львова і Чернівців іде героїчна партизанська боротьба. Досвід вітчизняної війни показав, що червоні партизани стали грізною силою. Фашистська преса й військове командування все частіше й частіше змушені

визнавати, що партизанська боротьба в тилу німецьких військ не припиняється ні на один день, що вона відтягує з фронту цілі дивізії, авіацію, танки, артилерію.

Українські партизани не панькаються з ворогом: летять під укіс німецькі ешелони зі зброєю, боеприпасами, військами, награбованим добром. Смерть чекає окупанта на дорозі, в лісі, в полі, в селі, в селянській хаті. Залізниці і шляхи в німецькому тилу зазнають найдошкульніших ударів українських партизан.

Українські партизани відплачують німецько-фашистським загарбникам за всі їх звірства, злочини, насильства, знущання та грабіжництво. Один перелік актів помсти українських партизан міг би зайняти сотні друкованих сторінок.

Боротьба українських партизан в тилу ворога—це десятки висаджених в повітря мостів, сотні знищених танків та автомашин з продовольством, боеприпасами. Це розгромлені штаби та комендатури, сотні дільниць розірваного телефонного та телеграфного зв'язку, зруйнованих залізничних колій, багато тисяч убитих офіцерів та солдат гітлерівської банди.

Не поодинокі випадки, коли українські партизани під своїм контролем тримають багато сіл і навіть цілі райони. В глибокому тилу у ворога в таких районах і селах залишилась радянська влада, працюють школи, лікарні, дитячі садки.

Партизанський рух на Україні зростає, поширюється і з кожним днем набирає все більшого і більшого розмаху. Українські партизани добре озброєні, набули величезного досвіду, тримають зв'язок між собою й територіально-близькими частинами Червоної Армії. Українські партизани—це справжній бойовий помічник Червоної Армії в боротьбі з фашистсько-німецькими окупантами.

Партизанська війна виховала багатьох талановитих командирів. Хто не знає таких славних імен синів українського народу, ватажків партизанських загонів, як Ковпака, Федорова, Сабурова, батька Олекси, Невловимого, Середенка, Стрімкого, Семена П. і багатьох інших. Слава про них шириться по всій Україні й далеко за межами її.

З кожним днем партизанська війна поглиблюється. Ворог зайшов далеко в глиб нашої країни. Тисячі кілометрів залізниць, автомобільних шляхів, телефонних і телеграфних проводів сполучають гітлерівську армію з її далеким тилом. Між фронтом і німецьким тилом живуть мільйони пригнобленого окупантами населення, яке допомагає партизанам всім, чим тільки може: людьми, кіньми, продовольством, одягом, налагодженням розвідки, переховуванням партизан, раптово оточених німцями, лікуванням поранених.

Досвід навчив партизан не тільки зривати мости, виводити з ладу залізниці, станційні споруди, а й не давати ворогові відновлювати їх. Скільки є сили захоплену територію держи під своїм контролем!—такий закон партизанської боротьби.

Темної ночі чернігівські партизани, якими керує т. Семен П., замінірували залізничу колію. Майже цілу добу чекали ворога. Лише пізно увечері почувся шум паровоза. Партизани насторожились. Ще кілька хвилин і страшним гуркотом вкрились і залізниця, і поле, і густий ліс. Поїзд на повному ході пішов під укіс.

Уже вранці другого дня німецькі каральні загони оточили ліс і сусідні села. Але марна праця. Партизани вже діяли в іншому місці.

Чимало днів пройшло, поки німці відбудували колію. Вони старанно перевіряли,—чи можна пустити поїзд: оглядали кожну гайку, потім пустили дрезину з платформою, яка двічі сюди й туди проїхала щось кілометрів з сорок.

„Тепер все в порядку, можна пускати поїзд“—довіла німецька розвідка.

Поїзд пішов. На тому ж самому місці, що й раніше, знову стався страшний вибух: передні вагони з паровозом пішли під укіс, а інші вагони з окупантами були знищені рушницями і кулеметним огнем та гранатами партизан, які чекали поїзда в сусідньому лісі.

Одна з важливих залізничних колій Чернігівщини уже довгий час не служить ворогам,—ні війська, ні боеприпасів, ні іншого воєнного спорядження та майна партизани т. Семена П. на фронт не пропускають.

Українські партизани знають, за що вони борються. Вони добре знають, що в цій визвольній справедливій війні проти німецьких окупантів вирішується доля не тільки самої Радянської України, а й доля народів цілого Радянського Союзу. Німецька сільськогосподарська колонія чи вільна Радянська Республіка,—так стоїть питання. І кожний це знає.

Боротьба за рідну землю, за українську мову, культуру, за вільну працю на вільній землі надає сили, мужності і відваги кожному бійцеві і кожному партизанові.

„Ми у себе дома, на рідній землі і за рідну землю б'ємося“, пише в своєму листі командир партизанського загону з Полтавщини тов. Середенко: „Ось звідки у нас сила, мужність і відвага. Хай хоч вдсятеро більше німчаїв, не встоять вони перед такою силою... По всій окрузі, де діє наш загін, німці і поліцейські тремтять за свою шкуру. Без кулеметів та навіть гармат вони бояться носа висунути в ліси і на шляхи. За час бойових дій нашого

партизанського загону ми знищили 384 солдатів і офіцерів, 60 поліцаїв-зрадників, 7 шпигунів. У ворога було відбито 60 тонн зерна, кілька станкових та ручних кулеметів, 4 автомати, 240 гвинтівок та багато боеприпасів. Так що зброї у нас є досить“.

Партизани—це не маленька купка сміливців. Це великий народний рух. Це—народні месники за сплюндровані села, за зганьблених дівчат і жінок, за вбитих немовлят і дідів, за всі найжахливіші звірства, злочини і насильства, що їх на Україну принесла гітлерівська зграя зголоднілих кровожерних собак. І кожен з них готовий віддати все, коли треба—краплю по краплі всю кров свою, щоб тільки здобути перемогу над ворогом.

Партизанка-орденоносець Шура С. розповідає про своє перебування в німецько-фашистському полоні:

„Останнього разу пішла в розвідку в один з районів Донбаса. Іду. Дорогою тополі стоять. Іду, коли чую: „Гальт, фрау“. А воно туман, сніг падає. Я йду. Чую постріл, але не спиваюсь. Бачу, з тополі злазить німець,—одялом закутався, як схватить за мою фуфайку. „Відкіль, мовляв, ідеш? Від руського солдата?“ „Ні,—кажу,—пане, з окопів додому іду“.

„Ком гер, штаб“. Повів мене до штабу. Питають там, скільки мені років. Я думаю, скажу менше.—„Руський комсомол?“ „Ні,—кажу,—пане, я не комсомолка, з окопів іду“.

Почали допитувати, звідки я родом, скільки років мені, які у мене очі, і де яка родинка в мене. Все записують, а тоді питають: „Ти партизанка? Признавайся“. „Ні, пане,—кажу я,—не бачила їх, партизанів, з окопів додому йшла“. А він як стукне мене пістолетом по голові. В голові у мене зашуміло. Схватилась я за голову. Він як ударив мене в праве плече, думала, рука у мене відлетіла. Вони питають, кричать, а я вже мовчу.

Повели до шибениці. Руки назад мені зв'язали. Коли б розстріляли, то легше було б. До шибениці привели ще одного чоловіка. Підтягли його на петлі: він аж посинів увесь. Страшно. Люди плачуть, а вони, прокляті, стоять і сміються.

А потім і до мене черга доходить. Читають прізвище мое, рік народження, звідки я. Офіцер питає людей: може знає хто, чи вона комсомолка або партизанка. Надівають на мене петлю. Я пручатись почала, а вони мене носками б'ють. Я вже кричу: „Скоріше, скоріше“. Обиску ніякого. А в мене коло серця комсомольський квиток. Думаю, якщо лякають, то не признаюсь, хто я, а як будуть таки вішати, то скажу: „Товариші, не бійтесь, бийте німців, перемога за нами. Я комсомолка-партизанка. Не боюсь їх, гадів“.

Я стрималась. Проходить якийсь час. Довго так. Люди мовчать. Ніхто не хоче нічого сказати. Глянув офіцер на годинник і знімає з мене петлю. „Ну, нічого,—каже кат,— в лагерьх рейки потягаєш, признаєшся“.

А потім пощастило втекти. Підібрали мене на р. Донець біля Червоної Армії. Йти я вже не могла. Ноги сильно були обморожені. В госпіталі я лікувалась. А в нашому загоні думали, що мене вже немає, але я ось, жива і здорова“.

Партизанські загони ростуть, як з води. Недавно з ворожого оточення пробирався червоноармієць Д. Пізнього вечора прибився до одного села на Харківщині. Радо і привітно зустріли колгоспники червоноармійця. Він жив тут, як у рідних. І у нього виникла думка: а чому не організувати партизанський загін і не вдарити німцям з тилу.

Почав придивлятися до людей. Виявилось, що в селі переховувалось ще кілька червоноармійців, які втекли з полону. Були тут і старі партизани ще з часів громадянської війни. Була й молодь, яка рвалась до зброї.

Але де ж дістати зброю? Одну гвинтівку викопав з землі старий партизан К., дві відібрали у поліцейських. В сільському клубі знайшли ще кілька дерев'яних рушниць і гранат. З цим і почали.

Першої ж ночі партизанський загін товариша Д. зненацька напав на 7 гітлерівців, знищив їх і в загоні появились і справжні гвинтівки з патронами і справжні гранати.

За кілька днів вдало проведена засідка дала партизанам чимало гвинтівок, патронів, пістолетів і три автомати. Загін почав поповнюватися новими бійцями.

Так народився бойовий партизанський загін товариша Д. Він тепер став уже грозою для німецьких фашистів.

Не тільки партизанські загони розплачуються з окупантами. З ними веде боротьбу все населення України. Селяни закопують зерно, картоплю, одержу, хатній посуд, чекаючи часу, коли прокляті злодюги й кати витягнуть ноги на українській землі, якої їм так хотілось. Селяни вирізують худобу. Вони говорять: „Хай все пропалом пропаде, аби тільки не дісталось німцям“.

По селах ходить багато голодних, особливо міських жителів. Селяни роздають їм харчі,—хто що має. Вони кажуть: „Хай краще свої їдять, чим мають зжерти німецькі грабіжники“.

Ненавість до окупантів переповнює серця українських селян. Хочби чим, аби дошкулити німцям. Всякими способами жінки в селах уникають того, щоб варити їжу, прати білизну, прибирати за вошивим німецьким збродом.

Єдина думка об'єднує всіх у ворожому тилу: уже скоро кінчаються наші муки. Недовго вже терпіти нам розбій і

наругу німецьких катів. Уже наближається час грізної розплати і ні одного грабіжника не обмине помста скривдженого українського народу. Селяни завжди дуже радо зустрічають партизан і допомагають їм.

* * *

Український народ знає, шанує і пишається своїми відважними синами і дочками. Імена героїв льотчиків Вдовиченка і Шевчука, капітана Запорожця, комісара Герасименка і багатьох інших, які віддали своє життя в боротьбі проти фашистів, навіки збережуться в пам'яті нашого народу.

З пошаною народ говорить про героїв вітчизняної війни Ткаченка, Шашла, Кольчака, Рідного, Супруна, Кравченка, Семенченка, Гетмана, Кашуба, Молодчія, Шамура, Коцебу, Онуфрієнка.

А поруч з іменами героїв українського народу стали і імена краших дочок України: донецької шахтарки розвідниці Ніни Гнилицької, безстрашного винишувача танків студентки Київського університету Люби Земської, мужнього снайпера, бійця за Одесу і Севастополь—Людмили Павліченко, Героя Радянського Союзу Марії Байдю, партизанки Маї Вовчик-Блакитної і багатьох інших.

Приємно й радісно знати, що сини і дочки українського народу показують себе на фронтах вітчизняної війни гідними нащадками славних своїх предків—Северина, Наливайка, Богдана Хмельницького, Івана Сірка, Гонти, Залізняка, що в нинішній запеклій боротьбі проти фашистів відновлюються славні бойові традиції героїв українського народу часів громадянської війни Щорса, Боженка, Пархоменка.

А хіба ж забудеться ім'я відважної партизанки „Тані“ (Зоя Космодем'янська) чи юного партизана Олександра Чекаліна, яких наш уряд нагородив високим званням героїв Радянського Союзу? Це справжні народні герої! Олександр Чекалін, 16-літній юнак, кмітливий, відважний партизанський розвідник. Він таки дався взнаки окупантам. Німецькі ізверги схопили його і дуже катували. „Признавайся, де партизани?“—все допитувались вони. Олександр не видав своїх товаришів. В ту хвилину, коли його підвели до шибениці, юний герой вигукнув: „Всіх нас не переважає. Нас дуже багато. Перемога буде за нами!“ І заспівав інтернаціонал.

І таких юнаків тисячі. Ось наприклад, Віктор Іванков. Йому було тільки 15 років. Ці півтора десятка років він прожив з своїми батьками в с. Званівці, Ямського району, Сталінської області.

Почалась війна. Німецькі фашисти появились і в рідній

Званівці. Всі здатні до зброї розійшлися з села: хто в Червону Армію, а хто в червоні партизани пішов.

Не раз Віктор виконував окремі доручення місцевих партизан. У них він був своєю людиною.

Довелось партизанам відійти в інші місця. В одному місці річки Бахмутки партизани заховали кулемет. Якось про цей кулемет довідались окупанти, але де саме він є, не знали.

Одного холодного листопадового дня привели німці Віктора до Бахмутки і сказали: „Не знайдеш кулемета,—розстріляєм“, і примусили юнака майже дві години пірнати в холодну крижану воду. Віктор Іванков кулемета німцям не видав. Гітлерівські бандити розстріляли Віктора.

Є й зрадники, падлюки, запроданці. Це про них Тарас Шевченко казав: „За шмат гнилої ковбаси у вас хоч матір попроси, то оддасте“. Та таких падлюк одиниці, а чесних, правдивих, відданих народові людей у нас—мільйони. Вони скромні, непомітні, ці рядові українські робітники, селяни, інтелігенти. Їх горда голова не схиляється перед німецьким катом.

В селі Герасимівка, Перещепицького району, гестаповці так і не здобули відомостей про розподіл хліба колгоспникам. Виявити колгоспників-передовиків не вдалось. Комірни́к Леонтій Романенко, побитий, напівживий, ледве стоючи на ногах, тихо говорив:

„Не дам... Уб'єте мене, але люди живі залишаться. Не дам“.

І не дав. Романенка Леонтія, колгоспного комірни́ка, фашисти розстріляли. З пошаною говорять селяни про нього: „Помер за свій народ“.

У народа, що має таких людей, як Леонтій Романенко, легше серце вирвати з грудей, ніж заставити бути рабом німецьких поміщиків і баронів.

* * *

Гітлерівські вбивці, злодюги й грабіжники не застрахують і не одурять українських селян. Ніхто на Україні не вірить гітлерівцям. Селянам обіцяють землю. Але ніхто не йме віри цим обіцянкам. Не допоможуть окупантам і прихвостні їх—петлюрівці та різні інші жовтоблакитні наволочі. Український народ не вірить жодному слову цих запроданців. Він з досвіду знає, що петлюрівці, білоемігранти, зрадники—смертельні вороги українського народу і що швидко вже той час, коли на землі нашої батьківщини не залишиться ні фашистів, ні їх жовтоблакитних прихвостнів.

Український народ разом з усіма іншими народами Радянського Союзу веде вітчизняну, визвольну, справедливу

війну з фашистами. Український народ не припинить цієї боротьби, поки хоч один окупант ще залишатиметься на нашій землі. Ніколи Україна не буде німецькою колонією. Ніколи український селянин не буде рабом німецьких панів.

Ворог уже відчув силу радянського народу. Червона Армія не раз уже трошила і продовжує тепер вимотувати живу силу й техніку його. Нема уже більше тієї пихи і галасування про непереможність фашистських армій, як було на початку війни, коли ворог віроломно і несподівано напав на Радянський Союз.

Не та тепер гітлерівська Німеччина і не та армія її. За час війни проти Радянського Союзу Німеччина та її армія ослабли. Мільйони людських жертв, голод і зубожіння—ось що дала ця війна німецькому народу.

Де ж вихід?—питають один одного. Чим далі, то все більше й більше в Німеччині визріває думка: вихід тільки в тому, щоб визволитися від Гітлера та його бандитської зграї.

Гітлерівці загарбали великі території Європи. Вони топчуть, душать і винищують все живе, що підіймає голову проти загарбників. Але ні масові розстріли, ні знущання, ні голод та страшенні злидні не зломали волі європейських народів до опору. Боротьба поневолених народів проти фашистів чим далі, то все більше набирає загального характеру.

Наближається час грізної розплати. Тепер є уже всі можливості, щоб 1942 рік зробити роком остаточного розгрому і знищення фашистського режиму. Тепер наша країна стала сильнішою, ніж була на початку війни. Вона згуртована навколо свого уряду і більшовицької партії, навколо товариша Сталіна більше, ніж будьколи. Тил і фронт у нас об'єднані в єдиний бойовий табір. Червона Армія нищить ворога на фронті, а радянські люди напружено працюють в тилу і дають своїй армії все, що їй потрібно для розгрому ворога.

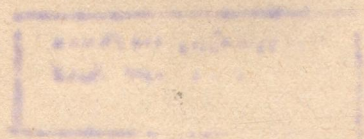
За час війни зміцнились і міжнародні зв'язки нашої країни. Народи всіх вольнолюбивих країн дивляться на Радянський Союз, як на силу, яка врятує світ від гітлерівської чуми. Могутні країни світу—Англія і Сполучені Штати Америки—в дружбі з нами і чим далі, то більше допомагають озброєнням та іншими військовими матеріалами проти фашистської Німеччини. Уже недалеко той день, коли в Європі проти гітлерівців стане другий фронт. Два фронти в Європі—з сходу і заходу—це залізні тиски, в яких буде розчавлена і назавжди зникне розбишацька потвора—німецький фашизм.

Партизани і партизанки набули нового досвіду, озброї-

лись за рахунок ворога, навчилися нещадно розправлятися з ним.

Все це взято до уваги, і товариш Сталін наказав: „Всій Червоній Армії добитися того, щоб 1942 рік став роком остаточного розгрому німецько-фашистських військ і визволення радянської землі від гітлерівських мерзотників“. Він також наказав партизанам і партизанкам в тилу діяти так, щоб німецькі загарбники не могли користуватися ні поштою, ні телеграфом та телефоном, ні залізницями, річками й шляхами. „Знищувати штаби і техніку ворога, не шкодувати патронів проти гнобителів нашої батьківщини!“.

Цей бойовий наказ товариш Сталіна святково виконується радянським народом і хоч як люте ворог, але наближається той час, коли червоний прапор нашої країни знову замаярить в усіх радянських містах і селах, звільнених від німецько-фашистських окупантів.

З М І С Т

	Стор.
Вступ	3
Гітлерівці—найзліші вороги селян	5
Фашисти закріпачують селян на Україні	13
Українські селяни не будуть рабами німецьких катів	27

Box 100